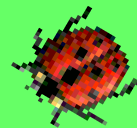

NieCoDziennik

Szkoła Podstawowa im. Marszałka Józefa Piłsudskiego
w Drohiczynie

ROK SZKOLNY 2021/2022

WYDANIE MARCOWE

W tym numerze:

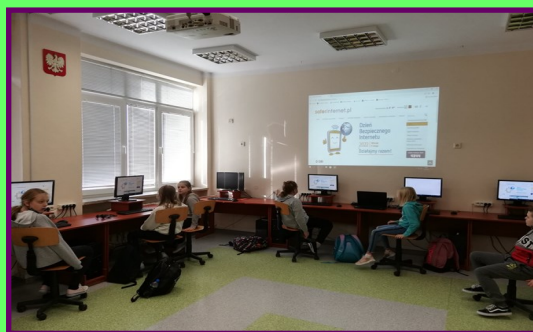
<i>Bądź bezpieczny w sieci</i>	2
<i>Miłość niejedno ma imię - walentynki</i>	2
<i>Międzynarodowy Dzień Języka Ojczystego</i>	3
<i>Sercem z Ukrainą - akcja charytatywna</i>	5
<i>Wytrwałość w dążeniu do celu</i>	6
<i>Wiersze z szuflady - Wojewódzki Konkurs Literacki</i>	7
<i>Dzień Kobiet</i>	8
<i>Portrety niezwykłych kobiet</i>	9
<i>Dzień Mężczyzn</i>	14
<i>W zdrowym ciele, zdrowy duch</i>	14
<i>Kącik kulinarny</i>	15
<i>Wiosna malowana słowem</i>	16

Bądź bezpieczny w sieci

Dzień Bezpiecznego Internetu (DBI) obchodzony jest z inicjatywy Komisji Europejskiej od 2004 roku. Początkowo wydarzenie to świętowały jedynie państwa europejskie, ale już od lat DBI przekracza granice Europy, angażując państwa z całego świata.

Z okazji obchodów DBI w dniach od 7 do 11 lutego 2022 r. wszystkie lekcje informatyki w naszej szkole, zarówno te prowadzone stacjonarnie, jak i zdalnie, poświęcone były zasadom bezpiecznego zachowania w sieci.

Uczniowie oglądali krótkie filmiki z morałem pt.: „Owce w sieci”, następnie zapisywali na wirtualnej tablicy Padlet swoje spostrzeżenia dotyczące dobrych i złych praktyk korzystania z Internetu.

Miłość niejedno ma imię – Walentynki

14 lutego 2022 r. klasy 4 a i 4 b przekonywali, że miłość niejedno ma imię. Można kochać rodziców, rodzinę, naturę, ojczyznę, przyjaciół, zwierzęta. Przede wszystkim jednak warto kochać siebie.

Tego dnia rozmawialiśmy o sposobach na to, by polubić siebie.

Na lekcjach języka polskiego uczniowie mierzyli się z Walentynkowymi stacjami zadaniowymi. Efekty pracy czwartoklasistów można było obejrzeć na przygotowanej przez nich gazetce informacyjnej na korytarzu szkolnym.

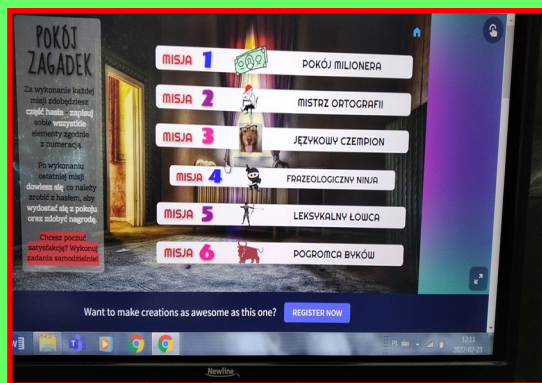
Anna Piasecka

Międzynarodowy Dzień Języka Ojczystego

Dnia 21 lutego 2022 r. uczniowie naszej szkoły obchodzili Międzynarodowy Dzień Języka Ojczystego.

Młodzież klas 4-8 z dużym entuzjazmem podeszła do przygotowanych zadań dotyczących gramatyki języka polskiego, szczególnie, że przedstawione one były w formie interaktywnej. Językowy Escape Room zawierał zagadki, które umieszczone były w kolejnych pokojach o ciekawych nazwach: „Pokój Milionera”, „Mistrz Ortografii”, „Językowy Czempion”, „Frazologiczny Ninja”, „Leksykalny Łowca” czy też „Pogromca Byków”. Każde pomieszczenie wiązało się z kolejną misją, która pozwalała odkryć część hasła i przybliżała do zwycięstwa. Podczas zabawy połączonej z nauką uczniowie wzbogacili i utrwaliли dotychczasową wiedzę gramatyczną.

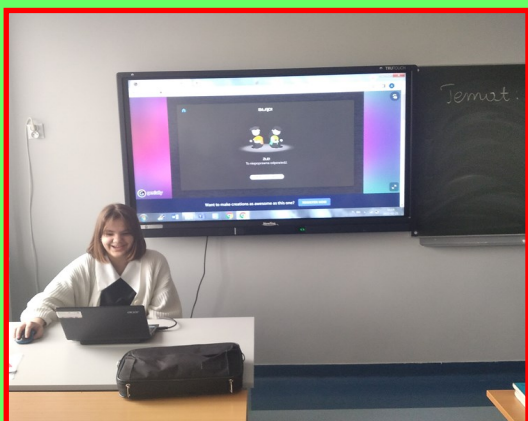
Ponadto czwartoklasiści, jak również chętni uczniowie z klas 5-6 wykonali prace plastyczne do wybranych przez siebie polskich przysłów. Rysunki te doskonale odzwierciedlały mądrości i przesłania zawarte w powiedzeniach, a ich autorzy wykazali się niezwykłą pomysłowością podczas ich wykonywania.

Prace, jak również informacje mówiące o tym, jak ważne jest podnoszenie świadomości językowej oraz kształtowanie poczucia odpowiedzialności za polszczyznę umieszczone zostały na tablicach na szkolnym korytarzu.

Pomysł utrwalania wiedzy dotyczącej gramatyki języka polskiego w formie zabawy bardzo spodobał się uczniom.

Przygotowała Kamila K. z kl. Vb

SERCEM Z UKRAINĄ

24 lutego 2022 r. świat obiegła wiadomość o napaści Rosji na naszego sąsiada, Ukrainę. Był to wstrząs dla wszystkich oglądających straszne obrazy dziejące się w tym kraju. Nikt nie spodziewał się, że w XXI wieku możliwa jest napaść zbrojna jednego państwa na drugie.

W tym niezwykle trudnym czasie, uczniowie naszej szkoły, odpowiadając na apel pana burmistrza Drohiczyzna – Wojciecha Borzysa, postanowili wesprzeć mieszkańców Ukrainy z rejonu Czerwonogrodu, z którym od kilku lat współpracuje Gmina Drohiczyn.

W dniach 1-3 marca 2022 r. została przeprowadzona zbiórka środków opatrunkowych (bandaży, gazy opatrunkowej, plastrów, gazików, kompresów itp.), świec i baterii. Dodatkowo uczniowie, nauczyciele, pracownicy szkoły mogli przekazać na pomoc Ukraincom również pieniądze.

3 marca 2022 r. pani dyrektor Dorota Kowalczyk wraz z przedstawicielami uczniów Zespołu Szkół w Drohiczyźnie przekazała na ręce pana burmistrza – Wojciecha Borzysa zebrane dary i środki finansowe, które trafiły do dotkniętych okrucieństwem wojny mieszkańców.

Dziękujemy wszystkim uczniom, rodzicom, pracownikom szkoły, nauczycielom, sympatykom szkoły za zaangażowanie w zbiórkę. Wiemy, że okazane serce i empatia są bezcenne.

Anna Piasecka
Anna Kontowicz

Wytrwałość w dążeniu do celu

W ramach programu wychowawczo-profilaktycznego klasa VII wraz z wychowawcą przygotowała gazetkę pod hasłem: „Wytrwałość – nie poddawaj się, sukces w życiu to bieg na długi dystans!”

Wytrwałość jest jedną z czołowych cech człowieka sukcesu, szczególnie istotną w dzisiejszym pędzącym świecie. Powodzenie większości przedsięwzięć w dużej mierze zależy od wytrwałości i cierpliwości. Znajduje ona też odzwierciedlenie w badaniach psychologicznych, dotyczących ludzi sukcesu, dlatego warto ją pielęgnować i rozwijać od najmłodszych lat. Należy być konsekwentnym w dążeniu do celu, uczyć się przezwycięzać porażki, z uporem realizować swoje pasje, zainteresowania i marzenia.

Jak twierdzą naukowcy, nie tylko talent decyduje o sukcesie, lecz pracowitość, upór w dążeniu do celu i umiejętność wykorzystywania nadarzających się okazji.

Każdy człowiek, by prawidłowo się rozwijać, osiągać potrzeby wyższego rzędu i być szczęśliwym, powinien mieć zaspokojone podstawowe potrzeby: bezpieczeństwa, miłości, szacunku i uznania. Dopiero wtedy może się bez przeszkód samorealizować.

Alina Mantiuk

Wojewódzki Konkurs Literacki „Wiersze z szuflady”

Nasi uczniowie wzięli udział w Wojewódzkim Konkursie Literackim „Wiersze z szuflady” zorganizowanym przez Szkołę Podstawową nr 43 im. Simony Kossak w Białymstoku. Był on skierowany do dzieci i młodzieży.

Celem konkursu było zachęcenie młodych ludzi do dzielenia się swoją twórczością z innymi. Każdy z uczestników miał za zadanie napisać utwór poetycki o dowolnej tematyce. Mógł też do swojego wiersza wykonać grafikę.

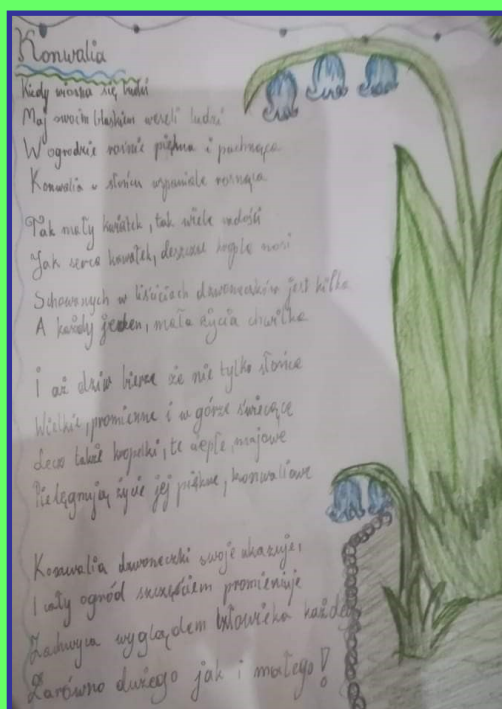
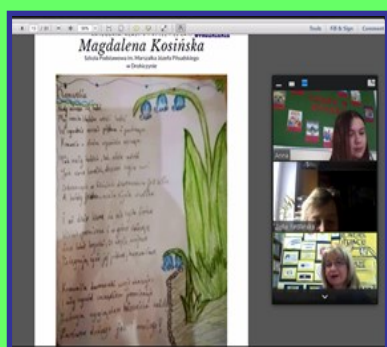
W tym roku do organizatora wpłynęło 136 prac z 50 szkół z województwa podlaskiego. Prace były oceniane przez jury w trzech kategoriach – kat. kl. II-IV, kat. V-VI i kat. VII i VIII.

Wyróżnienie w Wojewódzkim Konkursie Literackim „Wiersze z szuflady” w kat. V-VI zdobyła uczennica naszej szkoły – Magdalena Kosińska za utwór „Konwalia”. GRATULUJEMY!!!

Uczennica wraz z opiekunem p. A. Kontowicz uczestniczyły 3 marca 2022 r. w gali podsumowującej, która odbyła się drogą on-line na platformie Zoom. Osoby nagrodzone i wyróżnione mogły podczas niej przeczytać swoje wiersze, a także podzielić się refleksjami i spostrzeżeniami na temat czytanych tekstów.

Anna Kontowicz

Dzień Kobiet

8 marca obchodzimy Dzień Kobiet. Święto to jest popularne na całym świecie.

Pierwsze obchody Dnia Kobiet miały miejsce 28 lutego 1909 r. w Stanach Zjednoczonych. Dzień ten został ustanowiony przez Socjalistyczną Partię Ameryki, a jego celem była walka o prawa obywatelskie kobiet.

O paniach, nie zapomniano również w naszej szkole. W tym roku, widać było wiele dziewczyn i kobiet w różnym wieku, które miały w swoich rękach kwiat lub drobny podarunek. Nikomu też tego dnia nie zabrakło uśmiechu i dobrego humoru, które spowodowane były, np. miłymi słowami wypowiedzianymi do kobiet.

Wróćmy jednak do obchodów Dnia Kobiet w różnych częściach świata. Tradycje wszędzie są niemal takie same, choć różnią się detalami. We Włoszech panie otrzymują gałązki akacji. Podobnie jest w Rumunii. W niektórych krajach panie wychodzą na wieczorne imprezy, by mogły choć tę jedną noc spędzić wyłącznie we własnym gronie. W Wielkiej Brytanii zarówno kobiety, jak i mężczyźni spotykają się na wystawach i wykładach o roli kobiet w życiu społecznym, kulturalnym i naukowym. Organizuje się spotkania z zasłużonymi kobietami i rozmawia o tym, co jeszcze można poprawić, by los kobiet na świecie nie odstawał od tego, jaki przypisano mężczyznom.

A na koniec kilka ciekawostek o Dniu Kobiet:

- Obecnie większość młodych ludzi uważa 8 marca za bardzo przyjemne święto i powód do dobrej zabawy.
- Popularne dawniej goździki zastępowane są obecnie tulipanami i różami.
- W Wietnamie Dzień Kobiet obchodzi się dwa razy – 8 marca i 20 października.
- W Rumunii i Portugalii kobiety obchodzą swoje święto we własnym gronie.

Przygotowała Magdalena K. z kl. VIa

Portrety niezwykłych kobiet

Królowa Jadwiga

Niezwykłą kobietą w historii naszej ojczyzny była królowa Jadwiga, czyli Jadwiga Andegaweńska.

Przyszła ona na świat pomiędzy 3 października 1373 r. a 18 lutego 1374 r. w Budzi, a zmarła 18 lipca 1399 r. w Krakowie. Jej ojcem był węgierski król Ludwik Andegaweński, a matką królowa Elżbieta Bośniacka. Jadwiga była od najmłodszych lat przygotowywana do objęcia władzy. Mając już kilka lat zaręczyła się z przedstawicielem dynastii Habsburgów, którego pokochała, lecz nie było jej wyjść za niego za mąż. Została królową w wieku 10 lat, koronacja odbyła się 16 października 1384 roku. Musiała wyjść za mąż z powodów politycznych za księcia litewskiego Władysława Jagiełłę. Ich ślub odbył się 15 lutego 1386 r. Dzięki jej związkowi Polska otrzymała stabilizację, a Litwa przyjęła chrzest.

Królowa bardzo aktywnie uczestniczyła w życiu państwa polskiego. Dzięki niej rozwinęła się polska nauka i kultura. Udało się jej między innymi odnowić Akademię Krakowską, powołać Uniwersytet w Pradze. Fundowała remonty i budowy kościołów i szpitali. Zawsze próbowała znaleźć łagodniejszą stronę, by rozwiązać konflikt. Podczas nieobecności Jagiełły ruszyła na Ruś z polskimi rycerzami.

Jadwiga zmarła 17 lipca 1399 r., pochowano ją w katedrze na Wawelu. 8 marca 1997 r. została kanonizowana przez Jan Pawła II.

Święta Jadwiga jest patronką Polaków i apostołką Litwy, jej święto jest obchodzone 8 marca, w dzień upamiętniający jej kanonizację.

Ewa R. z kl. VIIa

Maria Skłodowskiej-Curie

Jest wiele kobiet, które swoimi działaniami zmieniły świat na lepsze. Zasługują one na szacunek i pamięć. Jedną z nich była wspomniała Maria Skłodowska-Curie.

Urodziła się 7 listopada 1867 r. w Warszawie. W wieku dziesięciu lat rozpoczęła naukę na pensji dla dziewcząt. Gdy miała jedenaście lat, jej matka zmarła. Nie był to łatwy czas dla młodej dziewczynki, aczkolwiek nie poddając się, kontynuowała naukę. 12 czerwca 1882 r. ukończyła gimnazjum, otrzymując złoty medal. Przez następne osiem lat była nauczycielką. W latach 1891-1895 była student-

ką na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym w Sobornie. W efekcie poświęcona naukom otrzymała licencjaty nauk fizycznych i matematycznych. Na swej drodze poznała też Gabriela Lipmanna, który wspomógł ją w zdobyciu stypendium naukowego. W 1895 r. wzięła ślub z Piotrem Curie oraz przyjęła obywatelstwo francuskie.

Pierwsza samodzielna praca Marii Skłodowskiej-Curie związana był z jej przewodem doktorskim, a sama praca na temat promieniotwórczości. Zapoczątkowała nową metodę badań, co przyniosło przełomowy wynik. Rozwinęła teorię promieniotwórczości oraz odkryła nowe pierwiastki – rad i polon. W tamtych czasach było to niezwykle trudne, ponieważ kobiety miały ograniczoną możliwość do nauki przedmiotów ścisłych.

W 1903 r. małżeństwo Curie otrzymało Nagrodę Nobla z fizyki. Niestety trzy lata później Piotr Curie zmarł, a Maria Skłodowska-Curie sama kontynuowała badania. W 1911 r. została nagrodzona drugą Nagrodą Nobla, tym razem w dziedzinie chemii.

Maria Skłodowska-Curie była również osobą o niezwykle ciepłym sercu, wrażliwą na dobro innych. Dzięki niej w 1912 r. rozpoczęto budowę Instytutu Radowego w Paryżu. Podczas I wojny światowej zorganizowała około dwustu nowych stacji radiologicznych oraz przekazała armii dwadzieścia ruchomych ambulansów. W 1916 r., z jej inicjatywy, w szkole pielęgniarek w Paryżu utworzono wydział radiologiczny pod jej opieką. Do końca wojny wyszkolono w nim sto pięćdziesiąt laborantek radiologicznych. Prowadziła szkolenia radiologiczne oraz szkoliła młodych rentgenologów. W jej obecności w 1931 r. otwarto placówkę naukowo leczniczą Instytutu Radowego.

Maria Skłodowska-Curie została jedną pierwszych śmiertelnych ofiar choroby popromiennej. Zmarła 4 lipca 1934 r. w Sancellemo z we Francji na ostrą białaczkę.

Była kobietą niesamowicie silną, mądrą, dobrą, zawsze dążyła do celu i pomagała innym. Jej osoba zapisała się w historii Polski i przynosi Polakom dumę. Z takich ludzi warto brać przykład.

Patrycja T. z kl. VIIIb

Irena Sandlerowa

Jest wiele kobiet, które zrobiły dużo dobrego dla naszego świata. Jedną z nich była Irena Sandlerowa. Działaczka charytatywna i społeczna w czasie II wojny światowej.

Urodziła się 15 lutego 1910 r. w Warszawie. Wpływ na jej działalność miała atmosfera w domu. Kiedy mieszkała w Otwocku bawiła się z dziećmi żydowskimi i nauczyła się języka jidysz (tzw. „żydowski niemiecki”). Po kilku latach od śmierci ojca, zaczęła naukę w Gimnazjum Heleny Trzińskiej, gdzie działała w harcerstwie. W 1927 r., po zdaniu matury, wyjechała do Warszawy na studia. Już wtedy stawiała w obronie swoich żydowskich koleżanek. Życie zawodowe rozpoczęła w 1932 r., podejmując pracę w dziale prawnym Sekcji Pomocy Matce i Dziecku. W 1935 r. sekcję zlikwi-

dowano. Dostała etat na Wydziale Opieki Społecznej i Zdrowia Publicznego Zarządu w Warszawie. Tam zastała ją wojna.

Od początku okupacji niemieckiej zaangażowała się w niesienie pomocy Żydom. Nosiła pseudonim „Jolanta”. Ukończyła także kurs pielęgniarski Polskiego Czerwonego Krzyża. Po 16 listopada 1940 r., kiedy Niemcy zamknęli getto warszawskie, Sendlerowa wchodziła na jego teren dzięki przepustce. Odwiedzała przyjaciół i znajomych. Dostarczała żywność, lekarstwa, pomagała w wyprzedawaniu dobytku. Po porozumieniu się z Julianem Grobelnym „Trojanem”, prezesem Rady Pomocy Żydom „Żegota”, kobieta zaczęła pomagać w wydostawaniu się Żydów z getta.

20 października 1943 r. Sendlerowa zapamiętała do końca życia. Została aresztowana, była przesłuchiwana w gmachu przy alei Szucha, następnie uwięziono na Pawiaku. Wydała ją właścicielka pralni, gdzie spotykali się działacze Żegoty. „Jolanta” nie zdradziła, mimo tortur. Po latach wyznała: „Do dziś mam wizytówki na swoim ciele tych nahludzi”. Wydano wyrok: rozstrzelanie, ale została ocalona. Musiała zmienić nazwisko, odtąd znana była jako Klara Dąbrowska. Podczas powstania warszawskiego służyła jako pielęgniarka w punkcie sanitarnym.

Przez kilka powojennych lat mieszkały z nią ocalone dziewczynki: Irena Wojdowska i Teresa Tucholska. W tym czasie Sendlerowa zastępowała naczelnika Wydziału Opieki i Zdrowia, tworzyła domy dla sierot i starców, poradnie życia rodzinnego, szkoliła opiekunów społecznych.

W 1947 r. otrzymała *Złoty Krzyż Zasługi*, w 1963 r. *Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski*, a 1965 r. *Medal Sprawiedliwej Wśród Narodów Świata*, w 1996 r. i 2001 r. dostała nagrodę *Krzyża Komandorskiego Orderu Odrodzenia Polski*, zaś w 2002 r. *Order Ecce Homo*, w 2003 r. *Order Orła Białego*, a w 2007 r. *Order Uśmiechu*.

Irena Sendlerowa zmarła 12 maja 2008 r. w Warszawie.

Aleksandra N. z kl. VIIa

Matka Elżbieta Róża Czacka

Matka Elżbieta Róża Czacka zasługuje na miano niezwyklej kobiety. Była ona pionierką polskiej tyflogologii, czyli nauki zajmującej się problemami utraty wzroku. Opracowała rodzimą wersję alfabetu Braille’a oraz systemy skrótów ortograficznych.

Róża Czacka urodziła się 22 października 1876 r. w Białej Cerkwi (obecnie Ukraina). Od dzieciństwa miała problemy ze wzrokiem, mimo licznych operacji, całkowicie utraciła go w wieku 22 lat. Przez kolejne dziesięć lat starała się odnaleźć w nowej sytuacji, pogodzić z nią i zacząć funkcjonować mimo swej niepełno-

sprawności. Opanowała alfabet Braille'a, poznała osiągnięcia nauki o niewidomych, odbyła kilka podróży zagranicznych (m.in. do Francji, Austrii czy Szwajcarii). W 1911 r. założyła Towarzystwo Opieki nad Ociemniałymi. Staraniem nowej instytucji powstały w Warszawie: ochronka, szkoła powszechna, warsztaty, biblioteka brajlowska.

Lata I wojny światowej Róża Czacka spędziła w Żytomierzu, gdzie pojawiły się przemyslenia dotyczące życia zakonnego. W 1917 r. Róża Czacka przyjęła habit franciszkański i złożyła śluby wieczyste w III Zakonie św. Franciszka. Opiekunem duchowym Zgromadzenia i całego Dzieła był ksiądz Władysław Kornilowicz.

W maju 1918 r. wróciła do Warszawy jako siostra Elżbieta i założyła Zgromadzenie Sióstr Franciszkanek Służebnic Krzyża, którego charyzmatem stało się służba ludziom niewidomym i wynagradzanie za duchową ślepotę świata. W 1922 r. Matka Elżbieta rozpoczęła budowę zakładu dla niewidomych w Laskach. To tutaj stopniowo zostały przeniesione placówki dla niewidomych dzieci – szkoła i warsztaty; powstał dom macierzysty Zgromadzenia.

Przełożona zakonu знаła też błogosławionego prymasa Stefana Wyszyńskiego. Był on od 1942 r. kapłanem w Laskach, stając się jej bliskim współpracownikiem. Pracowali wspólnie oraz omawiali codziennie bieżące sprawy zakładu dla niewidomych. Wspólnie w czasie powstania warszawskiego zorganizowali pomoc dla walczącej Warszawy, np. zorganizowali szpital powstańczy w Laskach.

W 1950 r. rozpoczęła się trwająca do śmierci choroba Róży Czackiej. Matka Elżbieta zmarła w opinii świętości w 1961 r. w Laskach. W 2021 r. w Świątyni Opatrzności Bożej w Warszawie-Wilanowie odbyła się jej beatyfikacja.

Matka Elżbieta Róża Czacka jest kobietą godną naśladowania. Jej wrażliwość i chęć niesienia pomocy innym, szczególnie osobom ociemniałym zasługuje na duże uznanie.

Angelika K. z kl. VIa

Danuta Siedzikówna ps. „Inka”

Danutę Siedzikównę można podziwiać za wiele rzeczy, ale warto zauważyć, że jej największą zaletą, dzięki której podziwiają ją tysiące osób jest jej odwaga, którą pokazywała w wielu sytuacjach.

Danuta Siedzikówna, ps. „Inka”, urodziła się 1928 r. w Guszczewinie koło Narewki, na skraju Puszczy Białowieskiej. Wychowała się w rodzinie o tradycjach patriotycznych. Ojciec Wacław Siedzik został w 1913 r. zesłany na Sybir za uczestnictwo w polskiej organizacji niepodległościowej. Udało mu się jednak przedostać do armii gen. Władysława Andersa. Zmarł w 1942 r. Matka Danki należała do Armii Krajowej. W listopadzie 1942 r. została aresztowana przez gestapo. Po okrutnych torturach, Niemcy zamordowali ją w lesie pod Białymstokiem.

15-letnia Siedzikówna wraz z siostrą w 1943 r. wstępują do AK i zostają wysłane na kurs sanitariuszek. Po wkroczeniu Armii Czerwonej w 1944 r. podjęła pracę kancelistki w nadleśnictwie Hajnówka. W czerwcu 1945 r. wraz z innymi pracownikami nadleśnictwa została aresztowana przez grupę NKWD-UB za współpracę z antykomunistycznym podziemiem. Z konwoju uwolnił ją patrol wileńskiej AK Stanisława Wołonciewa „Konusa”, podkomendnego mjr Zygmunta Szendzielarza „Łupaszki”. Od tego czasu była sanitariuszką w kolejnych oddziałach partyzanckich walczących z komunistami.

Na przełomie 1945 i 1946 r. podjęła pracę w nadleśnictwie Miłomłyn. Wiosną 1946 r. nawiązała kontakt z ppor. Zdzisławem Badochą „Żelaznym”, dowódcą jednego ze szwadronów „Łupaszki”. Służyła w tym szwadronie jako łączniczka i sanitariuszka, uczestnicząc w akcjach przeciwko NKWD i UB.

W lipcu 1946 r. została aresztowana przez funkcjonariuszy UB i osadzona w więzieniu w Gdańsku. Po ciężkim śledztwie 3 sierpnia 1946 r. została skazana na karę śmierci. Wszystkie oskarżenia pod jej adresem były sfalszowane. Nie zgodziła się na współpracę z władzą komunistyczną, mimo że w zamian miała możliwości ulaskawiania. Wtedy prośbę taką do ówczesnego prezydenta Bolesława Bieruta skierował za nią jej obrońca. Bierut nie skorzystał z prawa łaski.

Wyrok wykonano 28 sierpnia 1946 roku. Podczas egzekucji żaden z żołnierzy nie trafił w dziewczynę, choć strzelali z odległości trzech kroków, dopiero dowódca plutonu egzekucyjnego KBW zabił ją strzałem w głowę z pistoletu.

W 2015 r. podczas prac na Cmentarzu Garnizonowym w Gdańsku odnaleziono ciało młodej kobiety, po ekshumacji i badaniach genetycznych stwierdzono, iż są to szczątki Danuty Siedzikówny.

Ta młoda dziewczyna jest godna naśladowania. Jej słowa pisane z więzienia w grypsie do sióstr: „Powiedźcie mojej babci, że zachowałam się jak trzeba” świadczą o jej niezłomnym charakterze, ogromnej odwadze i tym, że nie wyrzekła się swej ojczyzny, mimo okrutnych tortur i wyroku śmierci.

Magdalena K. z kl. VIa

10 MARZEC

DZIEŃ MĘŻCZYZNY

Dzień Mężczyzn

Dzień Mężczyzn – tradycja obchodzenia tego święta na świecie została zapoczątkowana 19 listopada 1999 r. w Trynidadzie i Tobago przy wsparciu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz grupy ludzi w Stanach Zjednoczonych, Europie, Afryce, Azji i na Karaibach. Przemawiając w imieniu Organizacji Narodów Zjednoczonych do Spraw Oświaty, Nauki i Kultury (UNESCO), Ingeborg Breines (dyrektorka programu *Kobiety i Kultura Pokoju*) stwierdziła, że to świetny pomysł, który będzie symbolem równowagi płci.

W Polsce nie istnieje tradycja obchodzenia tego święta. Istnieją jednak próby jego wdrożenia i jedną z dat jest 10 marca. W tym dniu w polskim Kościele katolickim obchodzone jest nieoficjalne wspomnienie 40 Świętych Męczenników z Sebasty.

Przygotowała Amelia K. z kl. VII

W zdrowym ciele zerowy duch!

11 marca 2022 r. w naszej szkole odbyły się Mistrzostwa Powiatu w Piłce Siatkowej Szkół Podstawowych. Uczestnicy przez ostatnie tygodnie podczas zajęć wychowania fizycznego przygotowywali się do tych rozgrywek, by jak najlepiej zaprezentować swoje umiejętności siatkarskie. Ciężki wysiłek się opłacił.

Oto wyniki tych zmagania:

W kat. kl. VII-VIII

Dziewczeta

I miejsce – Szkoła Podstawowa nr 1 w Siemiatyczach

II miejsce - Szkoła Podstawowa nr 3 w Siemiatyczach

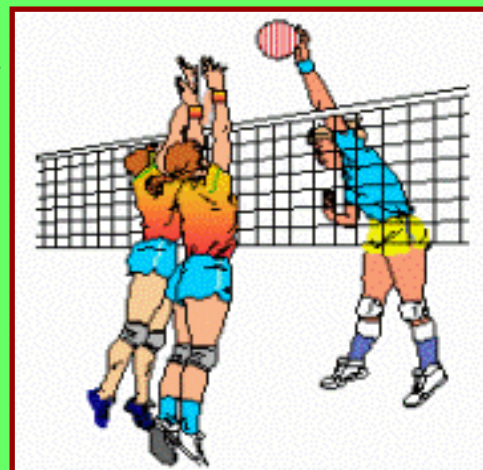
III miejsce – Zespół Szkół w Drohiczyń

IV miejsce – Szkoła Podstawowa w Dziadkowicach

Chłopcy

I miejsce – Zespół Szkół w Drohiczyń

II miejsce – Szkoła Podstawowa w Dziadkowicach

W kat. kl. IV-VI

Dziewczęta

I miejsce – Zespół Szkół w Drohiczynie

II miejsce – Szkoła Podstawowa w Dziadkowicach

Chłopcy

I miejsce – Zespół Szkół w Drohiczynie

II miejsce – Szkoła Podstawowa w Dziadkowicach

Przygotowała Emilia S. z kl. VIIIb

KĄCIK KULINARNY

SAŁATKA WIOSENNĄ

Składniki:

główkę sałaty masłowej, dwie pęczki rzodkiewek, dwie pęczki szczypioru, cztery jajka, sześć ogórków gruntowych, sześć łyżek jogurtu naturalnego, sześć łyżek gęstej śmietany, 200g szpinaku, cebulę dymkę, sok z cytryny, sól i pieprz

PRZYGOTOWANIE:

1. Jajka ugotuj na twardo. Następnie obierz i zetrzyj na tarce o dużych oczkach.
2. Ogórki obierz i pokrój w plasterki.
3. Sałatę i szpinak pokrój w drobiutkie paseczki, a rzodkiewkę w kostkę.
4. Cebulkę i szczypior posiekaj.
5. Jogurt wymieszaj ze śmietaną, sokiem z cytryny, solą i pieprzem.
6. W dużej misce wymieszaj wszystkie warzywa i jajka, polej sosem i wymieszaj raz jeszcze.

Przygotowała Amelia N. z kl. Vb

Wiosna malowana słowem

Joanna Guścior

Koniec śniegu!
Wiosna w biegu!
Już bociany powracają,
Już skowronki koncert dają.
Tu krokusy, tam żonkile
Spoglądają na świat mile.
Trawa zmienia swoją zielen,
Chętnie ją polubi jeleń.
Budzi się przyroda wkoło,
Będzie pięknie i wesoło.
Słońce teraz częściej świeci,
Na dwór wzywa wszystkie dzieci.

Wiesław Lickiewicz

Przedwiośnie

Wkrótce przyjdzie do nas wiosna,
Już jej zapach tu czujemy.
Jest on miksem dni słonecznych
I wilgotnej wonnej ziemi.
Śnieg zalega jeszcze pola,
Ale tylko w głębszych miejscach.
A od zbóż zielone pola,
Uśmiechają się ze szczęścia.
Słońce wyżej, dni cieplejsze,
Choć nocami jeszcze mróz,
Ale nam jest najważniejsze,
To, że wiosna jest tuż, tuż.

Maria Terlikowska

Szerniały dachy i pola.
Na drodze – błoto do kolan.
Gołębie gruchają dziś głośniej:
Przedwiośnie!
Przedwiośnie!
I wróble ćwierkają inaczej.
I wrona inaczej dziś kracze.
I bałwan się skurczył od rana,
że... prawie już nie ma bałwana!
Nos tylko mu sterczy żałośnie...
Przedwiośnie!
Przedwiośnie!
Przedwiośnie!

Przebiega kot przez podwórze.

Ostrożnie omija kałuże:

- Brrr! Wszędzie woda i woda.

To nie dla kota pogoda!

Jest mokro. Jest szaro. Nieznośnie.

Przedwiośnie...

Wiadomo, przedwiośnie!

A wiosna, gdzież się podziewa?

Za jakie skryła je drzewa?

W leszczynach się chowa czy klonach,
słoneczna, promienna, zielona?

Na razie są tylko baze.

I kotki na wierzbie – na razie...

A potem już może za tydzień,
na stałe się wiosna rozgości.

Widzicie? Już idzie! Już idzie,

Miejsce wydania: Szkoła Podstawowa

im. Marszałka Józefa Piłsudskiego w Drohiczynie

Redakcja: Kamila K., Amelia N., z kl. Vb; Magdalena K., Angelika K. z kl. VIa; Amelia K. z kl. VII;
Aleksandra N., Ewa R. z kl. VIIa, Patrycja T., Emilia S. z kl. VIIb; opiekunowie: Anna Kontowicz
i Anna Piasecka; gościnnie Alina Mantiuk
